

Who Wrote the Zohar?

and does it even matter?

**Rabbi Philip Moskowitz
Boca Raton Synagogue
rpm@brsonline.org**

#1 Major Trends in Jewish
Mysticism
Gershon Scholem

What is included in the Zohar?

a) A bulky part which has no specific title and is wholly composed of discursive commentaries on various passages from the Torah. Everything that I have said of the literary character of the Zohar applies fully to this part, in which discourses, discussions and longer or shorter stories are mingled throughout in about the same proportion.

b) *Sifra di-Tseniutha*, or “Book of Concealment”,⁹ a document of only six pages¹⁰ containing a sort of commentary on passages from the first six chapters of Genesis which form a single section in the synagogical division of the Torah. Its style is highly oracular and obscure, not a single name being mentioned, and only the briefest allusions are made to the various doctrines, while no explanations of any sort are vouchsafed.

c) *Idra Rabba*, or “Greater Assembly.”¹¹ Under this head, the oracular hints and allusions of the preceding chapter are now fully developed and explained.¹² Simeon ben Yohai assembles his faithful followers in order to reveal to them the mysteries hitherto hidden from their eyes. Each in turn rises to speak and is praised by the Master. The composition of this part is architecturally perfect; the totality of the speeches constitutes a systematic whole, in so far as this expression can be at all applied to anything in the Zohar. As the unravelling of the mystery progresses, the participants are increasingly overcome by

ecstasy, and in the final dramatic apotheosis, three of them die in a state of ecstatic trance.

d) *Idra Zutta*, or “Lesser Assembly.”¹³ Here the death of Simeon ben Yohai is described in the same dramatic fashion, and the lengthy speech is quoted in which he sums up the mysteries of the great *Idra*, at the same time introducing certain novel specifications.

e) *Idra di-be-Mashkana*, i.e. “Assembly on the occasion of a lecture in connection with the Torah section concerning the Tabernacle.”¹⁴ This chapter follows in its composition the example of the *Idra Rabba*, but deals with different questions, particularly those relating to the mysticism of prayer.

f) *Hekhaloth*, a description of the seven “palaces” of light perceived by the soul of the devout after his death, or by the inner vision of the mystic during prayer. The same description recurs in another passage, but at five times its length and with many new and picturesque embellishments, particularly of the angelology.¹⁵

g) *Raza de-Razin*, i.e. “Secretum Secretorum.”¹⁶ Here we find separate pieces on physiognomy and chiromancy:¹⁷ evidently two parallel attempts to deal with the subject in different ways. One chapter is completely anonymous, the other employs the customary stage setting, with Simeon ben Yohai and his pupils in the foreground.

h) *Sava*, “The Old Man.”¹⁸ A romantic story centering on the speech made by a mysterious old man who, under the beggarly appearance of a donkey driver, reveals himself before Simeon ben Yohai’s pupils as one of the greatest Kabbalists—a literary fiction which is also employed in many of the tales of which part a is compounded. The speaker’s elaborately styled discourse deals mainly with the mysteries of the soul, the roots of which he traces in the legal code of the Torah concerning the treatment of the Hebrew slave.

i) *Yenuka*, “The Child.” The story of an infant prodigy and its own discourse on the mysteries of the Torah and the saying of grace after meals.¹⁹ Like other child prodigies mentioned in part a,²⁰ this child is discovered by the pupils of Simeon ben Yohai after its own parents and relatives have come to regard it as incapable of learning.

אמר רבי שמעון הא השתא שעתא דרעותא הוא ואנא בעינא למיעל בלא כסופא לעלמא דאתי יא. והא מילין קדישין דלא גליאן עד השתא בעינא לגלאה קמי שכינתא דלא יימרון דהא בגריותא אסתלקנא מעלמא, ועד כען טמירין הוו בלבאי למיעל בהו לעלמא דאתי, וכך אסדרנא לכו, רבי אבא יכתוב יב, ורבי אלעזר ברי ילעי, ושאר חברייא ירחשון בלביהו.

#2 *Idra Zuma*
(*Zohar III p. 287b*)

[Rabbi Shimon bar Yochai said,] "The holy matters that I did not reveal until now, I wish to reveal in the presence of the *Shechina*, so that no one will say that I left the world without fulfilling my task and that I concealed [these secrets] in my heart until now so that they would come with me to the World to Come. I will present them to you; Rabbi Abba shall write, and Rabbi Elazar my son will review them, and the remaining circle of disciples must whisper them in their hearts."

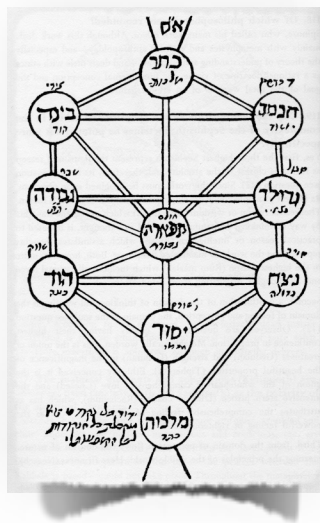
Where was the Zohar Hiding?

#3 *Shem HaGedolim*
Zayin, 8

(ח) זדר רחתי כתוב מסרב מסר"ח רוינו ח"ל :
מלאתי כזכר כ"י ישן נושן אלל מורי מסר"ם
זכות נר"ו. מלאתי כתוב בלחת כי ראש המקובלים ר'
נתוניא ו' הקנה וכו' חיבר ס' הכהיר ואתריו רשכ"י
ע"ס ספר סוזהר וחיבר בו כמה חבורים כמו התיקונים.
וכמת רשכ"י ורבי אלפזר וכל הדור ההוא אנדס חכמת
הקבלה. ח) עד שהקרה ס' לפני מלך אחד ממלכי מזרח
שזכר לחפור במקום אחד על עסקי מצון. ונמלא שם ארון
אחד וט' ס' הזכר ושלה לחכמי אדום ולא ידעו ולא
יבינו. שלח אחר היהודים בואו אלנו וראו הספר וה"ל
אדיינו המלך זה הספר עשאו חכם אחד והוא פמוק ואין
אנו מכינים אותו. אמר ליה וכי אין יהודי בעולם שמכין
אותו אחר לו יש במדינת טוליטילה. והמלך שלח הספרים
עם גבוריו לטוליטילה וכברתו חכמי טוליטילה שמתו
בו שמתה גדולה ט) ושלחו למלך מתנות רבות ומשם
נחפרסמה הקבלה בישראל. ע"כ מלאתי כתוב מסרב הס' .
והרב י"ר נספר מלרף לחכמה דף כ"ב כתב דשמע
מפי מנידי אחת' שב' ש"ס כשזוזו הספרדי' פיר הידילכירנה
לקחו מהאקדיפיי"ח כמה אלפים ספרים וביניהם ספרי
קדש על קלף וכלל ס' הזכר על כל פשרים וארכע
משא סבל ושולחו הספרים לחשמרס ודוכס"ס פ"ש יו"ד):

Who Wrote the Zohar?

- k) *Rav Methivtha*, “The Head of the Academy.”²¹ A description of a visionary journey through Paradise undertaken by members of the circle, and a discourse by one of the heads of the celestial academy on the destinies of the soul, particularly in the other world.
- l) *Sithre Torah*, “Secrets of the Torah.”²² Allegorical and mystical interpretations of some passages of the Torah, with a tendency towards theosophy and mystical psychology; part anonymous, part in accordance with the usual style of legend.
- m) *Mathnithin*, i.e. “Mishnas,” and “Tosefta.”²³ These chapters show a deliberate attempt to follow the characteristically laconic style of the second century Halakhic *compendia* known as Mishnah and Tosefta, though of course on a purely Kabbalistic basis. They are apparently meant to serve as brief introductions to the lengthy speeches and discussions on part a based upon the sections of the Torah, just as the Mishnah, with its brief passages, serves as an introduction to the discussions of the Talmud. The mystical Mishnas are anonymous and written in a high-flown style. They seem to express some sort of revelation of heavenly voices.
- n) *Zohar* to the *Song of Songs*, a purely Kabbalistic commentary to the first verses of the *Song of Solomon*, with numerous digressions from the central train of thought.²⁴
- o) *Kav Ha-Middah*, “The Mystical Standard of Measure.”²⁵ A very profound and searching interpretation of the meaning of Deut. vi, 4, the *Shema Israel*.
- p) *Sithre Othioth*, “Secrets of the Letters.”²⁶ A Kabbalistic monologue by Rabbi Simeon on the letters which occur in the names of God, and on the origins of Creation.
- q) A commentary, for which no title is supplied, on Ezekiel’s vision of the Merkabah.²⁷
- r) *Midrash Ha-Neelam*, i.e. “Mystical Midrash,” on the Torah.²⁸ Here we encounter not only Simeon ben Yohai and his pupils but also a host of other authorities, who, like the others, are either legendary figures or Talmudic teachers of the second, third and fourth centuries. (For further details see below.)
- s) *Midrash Ha-Neelam* on the *Book of Ruth*. A close parallel to the one just mentioned. Both are partly written in Hebrew.
- t) *Raya Mehemna*, “The Faithful Shepherd.”³⁰ A Kabbalistic interpretation of the commandments and prohibitions of the Torah.
- u) *Tikkune Zohar*. A new commentary on the first section of the Torah, divided into seventy chapters each of which begins with a new interpretation of the first word of the Torah, *Bereshith*. In print this part constitutes a separate bibliographical unit.³¹
- v) Further additions to the last mentioned, or texts written in the same style, e. g., a new commentary to Ezekiel’s Merkabah, etc.³²

#4 *Sefer Yuchsin*
 R. Avraham Zacuto
 (1425-1515)

In the month of Adar, Rabbi Isaac writes that Acco was destroyed in the year 5050 (1291), and the saints of Israel were killed in the most brutal manner. Rabbi Isaac survived, and by 5065 (1305), had been in Navarra in the province of Asti, Italy. In the year 5065 (1305), he came to Toledo.

The following account is found in his *Divrey HaYamim*. He also wrote a Kabbalah text in the year of the Angel (*HaMalach*, תשל"א = 96), [that is, in the year 5096 (1336)].⁹⁷ It was in his time that Acco was destroyed, and many were taken into captivity, including the Ramban's grandson, and the grandson of Rabbi David, son of Rabbi Abraham, son of Maimonides.

He later went to Spain to investigate how the Zohar was found in his time. This had been written by Rabbi Shimon and his son Eliezer in the cave. Happy are those who are worthy of its truth, for in its light they see light.⁹⁸

He vouched for its authenticity, although some similar manuscripts had been forged. He said that he knew from tradition that everything written in Aramaic was actually from Rabbi Shimon. That which is in Hebrew, however, was a later addition, since the original book was written completely in Aramaic.⁹⁹

These are his words:

When I saw the Zohar, I realized that its words are wondrous, drawn from a high place, from the Fount that gives without receiving, blessed be the Name of the glory of His Kingdom forever and ever. I

pursued it, and asked scholars who have large sections of the text about it. These were wondrous words, known by Kabbalah-tradition that had been transmitted orally, but they were never permitted to be written down in a book, where they are clearly available to all who can read.

I inquired as to their source, but the answers that I received did not all agree. Some said one thing, but others had a completely different story.

Some said that the faithful Ramban had sent it from the Holy Land to his son in Catalonia, but that the wind had brought the ship to the land of Aragonia. Others said that it had come to Alicante. Eventually, it came to the hands of the sage, Rabbi Moshe de Leon, who is also called Rabbi Moshe of Guadalupe.

Others claimed that Rabbi Shimon bar Yochai never actually wrote the book, but that Rabbi Moshe knew the Name of Writing, and through its power, had written these wondrous things. In order to fetch a high price and obtain much money for the manuscripts, he had "hung his words on great trees."¹⁰⁰ He therefore said that he had transcribed it from a book written by Rabbi Shimon bar Yochai, his son Rabbi Eliezer, and their school.

When I came to Spain, I arrived in the city of Valladolid, where the king had his capitol. It was there that I met Rabbi Moshe, and we became friendly and discussed [the Zohar]. He made a solemn oath and swore to me, "May God strike me down, and may He continue to do so if [the Zohar] is not an ancient book written by Rabbi Shimon bar Yochai. At this very moment, the manuscript is in my house, in Avila, where I live. Come and visit me there, and I will show it to you."

בחדש אדר כתב ר' יצחק רמון ענו נ' עכו
 נחרבה בשנת חמשים לפרש ושנהרגו חסדי ישראל
 שם בר' מידה ב"ד, ובשנת ס"ה היה זה ר'
 יצחק רמון עכו בנבואה באישאליה וניצל מעכו ובשנ'
 ס"ה עצמה בא למולישלה. ומצאתי בספר דברי
 הימים שלו ר"ל מר' יצחק רמון עכו הוא שעשה
 ספר קבלה בשנת המלך ונחרבה בומנו עכו
 ונשבו כולם בומן בן בנו של הרמב"ן ובומן בן ר'
 רוד בן אברהם בן הרמב"ם ז"ל, והוא הלך לספר
 לתקור כיצד נמצא בומנו ספר הוחדו אשר עשה
 ר' שמעון ור' אלעזר בנו במשה אשרי הזוכים
 לאמתו, באור יראו אור ואמרי לאמתו מפני
 שוייף מקצת אשר זייף, ואמר שקבל כי מה
 שנמצא בלשון ירושלמי האמין כי הם דברי ר'
 שמעון ואם תראה בלשון קדש האמין כי אינם
 דבריו רק דברי המוויף מפני שהספר האמתי הוא
 בלשון ירושלמי כלו וז"ל: ומפני שראיתי כי דבריו
 מוסלמים ישאבו ממקור העליון המעיין המשפיע
 בלתי מקבלת בשמל"ו, חדשתי אחריו ואשאלה
 את התלמידים הנמצאים בידם דברים גדולים ממנו
 מאין בא להם סודות מוסלמים מקובלים מפה אל
 פה אשר לא נתנו ליכתב ונמצא שם מבוארים לכל
 קורא ספר ולא מצאתי השובותיהם על שאלתי זאת
 מכוונות, זה אומר בכה וזה אומר בכה! שמעתי
 אומרים לי על שאלתי כי הרב הנאמן הרמב"ן ז"ל
 שלח אודו מא"י לקטלוניא לבנו והביאו הרוח לארץ
 ארגון וי"א לאלקנסי ונשל ביד החכם ר' משה די
 ליאון הוא שאומרים עליו ר' משה די וור אל הנארה
 וי"א שמעולם לא חבר רשבי"י) ספר זה, אבל ר'
 משה זה היה יודע שם הכותב ובנתו יכתוב ר'
 משה זה דברים נפלאים אלה, ולמען יקח בהם
 מהיר גדול נספך וזהב רב חולה דבריו באשלי
 דברני ואמד מתוך הספר אשר חבר רשבי"י ורבי
 אלעזר בנו וחרבו אני מעתיק להם דברים אלו.

Soon after this, we separated, and Rabbi Moshe left for Arevalo, on the way home to Avila. He became sick in Arevalo, and died there.

When I heard this news, I was deathly upset, but I decided to visit Avila. When I arrived there, I found an elderly sage whose name is Rabbi David of Pancorbo. I found grace in his eyes, and bound him by an oath, saying, "Resolve for me the mystery of the Zohar. Some say one thing and others say the opposite. Rabbi Moshe himself vowed [that the Zohar was authentic], but died before he could verify it to me. I do not know who is reliable and whose word to believe."

He replied, "The truth is this: I have determined without question that this book called the Zohar never existed, and never came to the hand of Rabbi Moshe. But he was a master of the Name of Writing, and through the power of that name, wrote everything in that book. Listen and I will tell you how I determined this.

"Rabbi Moshe was a great spendthrift, tossing away money very generously. Today his house could have been filled with silver and gold, given to him by the rich who understand the great mysteries that he gave them, written through the Name of Writing. But tomorrow it would be completely empty.

"His wife and daughter are presently virtually naked, hungry and thirsty, and totally destitute.

"When I heard that he had died in Arevalo, I went to the wealthiest man in the city, whose name is Joseph de Avila, and I said to him, 'The time has finally arrived when you can obtain the priceless [original] manuscript of the Zohar. Just listen to my advice.'

"I advised Joseph to instruct his wife, 'Send a generous gift to Rabbi Moshe's widow with you maid.' She did this, and on the next day, he told her to go to the house of Rabbi Moshe's widow and say, 'I would like my son to marry your daughter. If you agree, for the rest of your life, you will never lack food or clothing. I want nothing from you other than the manuscript of the Zohar, from which your husband transcribed the copies that he distributed.'

"[Joseph] told his wife, 'Speak to the mother and daughter separately and tell them this. Listen carefully to their answer, and see whether or not the two say the same thing.'

"Rabbi Moshe's widow swore to Joseph's wife, and said, 'May God strike me down [if I lie to you], but my husband never owned such a book. Everything that he wrote was made up, from his own mind.'

"She related that she would often see him writing without any other book in front of him, and she would ask him, 'Why do you tell people that you are transcribing this from a book? You do not have a book, but are making it all up out of your head. Wouldn't it be better if you say that you are the author of this book, and that it is the product of your intellect? Would you not have more honor?'

ואני בנואי ספרדה ואנא אל עיר ואלדוליד אשר
המלך [שם] ואמצא שם לר' משה זה ואמצא
הן בעיניו וידבר עמי וידר לי זישבע לאמר כה
יעשה לי אלקים וכה יוסף אם לא הספר הקדמון
אשר הגר רשב"א אשר הוא היוס בניתי במדינת
שבילי היא אוילה בנואך אלי שם אראך, ויהי אחר
דברים האלה נסר ממני וילך ר' משה זה אל
נר ארבלא לשוב אל ביתו לאוילה ויחלה בארבלא
ימת שם, וכשמעי הנשורה היטב חרה לי ער מוח
אצא ואשים לדרך פעמי ואנא אל אוילה ומצאתי
סם חכם גדול וזקן ושמו ר' רח דפאן קורפו,
אמצאה הן בעיניו ואשביעהו לאמר הנתברו לך
ארות ספר הוודר שבני אדם נחלקים זה אומר
כה וזה אומר בנה ור' משה עצמו נדר לי אלי
לא הספיק עי שמח ואיני יודע על מי אסמוך
לדברי מי אאמין, ויאמר דע באמת כי נתברר לי
לא ספק שמעולם לא בא לידו של ר' משה זה, ואין
שולם ספר זוהר זה רק היה ר' משה בעל
שם הכותב ובכחו כתב כל מה שכתב בספר הזה,
עתה שמע נא באיזה דרך נתברר לי: דע כי ר'
זשה זה היה מפור גדול ומוציא בעין יפה ממונו
עד שהיום דחה ביתו מלא כסף וההב שנחנו לו
העשירים המכונים בסודות גדולים אלא אשר יתן
להם כחובים בשם הכותב ומחר נתרוקן כלו ער
שעוב אשתו ובתו הנה ערומי שרוייה ברעב ובצמא
ובחוסר כל, וכשמענו שמח בעיר ארנולו ואקום
ואלך אל העשיר הגדול אשר בעיר הזאת הנקרא ר'
יוסף רי אוילה ואומר לו עתה הגיע העת אשר הוכה
לספר הוודר אשר לא יערכנו והב וחוכית אם
תעשה את אשר איעצך, ועצתי היא ואת שיקרא ר'
יוסף זה לאשתו ויאמר לה קחי נא מנחה נאה ביד

“He would answer, ‘If I would reveal my secret, that I am making this up from my own mind, they would not pay any attention to what I write. They would not give me a penny for my writings, since they would consider them nothing more than the product of my imagination. But now, when they hear that it is taken from the Zohar, written by Rabbi Shimon bar Yochai, with *Ruach HaKodesh*, and that I am only transcribing it, they pay a high price for it. You can see this yourself.’

“After this, Joseph’s wife spoke to Rabbi Moshe’s daughter, saying the same things that she had said to her mother. She proposed that the daughter marry her son, and that the mother would be

provided with food and clothing. She answered exactly the same as her mother, adding nothing and subtracting nothing.

“Do you need any clearer evidence than this?”

After hearing this, I was confused and dismayed. At the time, I was certain that there had never been any original manuscript. All that existed was that he had composed using the Name of Writing and had distributed to people.

I then left Avila and travelled to Talavera. There I found an extraordinary sage, with a generous heart and a good eye, by the name of Rabbi Joseph HaLevi, son of the great Kabbalist, Rabbi Todros.¹⁰¹ I asked him about the Zohar.

He replied, “You must know and believe that the manuscript of the Zohar which Rabbi Moses had was written by Rabbi Shimon bar Yochai. It was this manuscript that he transcribed, giving copies to those whom he deemed worthy. I myself tested Rabbi Moshe to see if he was actually copying from an ancient text, or he was merely inventing it through the power of the Name of Writing.

“This was the test: He had written for me many large volumes of the Zohar. Many days after he had written them, I hid one of the folios and told him that I had lost it, pressing him to write me another copy. He said, ‘If you show me the end of the folio before it and the beginning of the next folio, I will be able to provide you with an exact copy.’

“I did this, and after several days, he brought me a copy of the missing folio. I compared it with the original copy, and there was absolutely no difference between them. Nothing had been added or left out, and there was no change in wording. Both wording and content was exactly the same, just as if it had been copied from my original.

“Can there be a better test than this?”

שפחתך ושלחי אוהה לאשה ר' משה ותעש כן, ויהי ממחרת ויאמר עוד לה לכו נא ביהה אשה ר' משה ואמרי לה רעי כי רצוני הוא להשיא אח בתך לבני ואליך לא יחזר לחם לאכל ובגר ללבוש כל ימך ואין אני מנקשה ממך רבו בעולם רק ספר הוזהר אשר היה אישך מעתיק ממנו ונותן לבני אדם, דברים אלה האמרי לה לבד ולבחה לבד ותשמיעי את דברי אשר יענוכה ונראה יהיו מנוונים אם לא, והלך ותעש כן ותען אשה ר' משה ותשבע לאשה ר' יוסף לאמר כה יעשה לי אלקים וכה יוסף אה מיעולם ס' זה היה עם אישי אבל מראשו ולבו מרעתו ושכלו כתב כל מה שכתב ואומרה לו בראותי אותו כותב מבלעדי רבי לפניו מדוע תאמר שאחה מעתיק מס' ואחה אין לך ספר רק מדאשך אתה כותב הלא נאה לך לאמר כי משלך אתה כותב ויותר יהיה כבוד לך, ריען אלי ויאמר אלו אודיע להם סודי זה שמשכילי אני כותב לא ישגוהו ברברי ולא יתנו בעבור פרושה כי יאמרו כי מלבו הוא בודה אותם, אבל עתה כאשר ישמעו שמתוך ספר הוזהר אשר הבר רשב"י ברוח הקודש אני מעתיקים יקנו אותם נרמים יקרים כאשר עיניך רואות, אח"כ רברה אשה ר' יוסף זה עם בתו של ר' משה אח הדברים אשר רברה עם אמה להשיאה לבנה ולתת לאמה לחם ושמלה ותען לה כאשר ענתה אמה לא פחות ולא יותר התרצה עדות ברורה יותר מזו? כשמעי דברי אלה נשתוממתי ונבהלתי מאד ואאמין או כי לא היה שם ספר רק בשם הכותב היה כותב ונותן לבני אדם, ואסע מאוילה ואבא אל עיר מלאבירה ואמצאה בה חכם גדול מופלא נדיב לב ושוב עין שמו ר' יוסף הלוי בנו של ר' סודרוס המקובל ואחקורה ממנו על אודות הספר הזה ויען ויאמר אלי רע והאמן כי ס' הוזהר אשר חבר רשב"י היה בידו של ר' משה זה וממנו יעתיק ויהן

Who Wrote the Zohar?

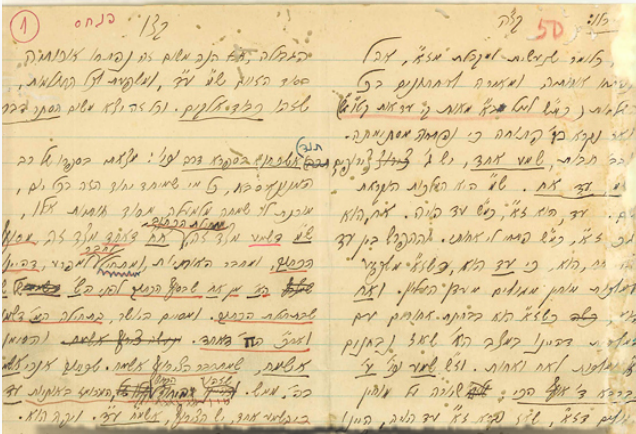
I then left Talavera and came to Toledo, where I continued to investigate the book, inquiring among the sages and their disciples. There I also found that the subject was controversial, where opposite opinions were being expressed.

I told them about Rabbi Joseph's test, but they replied that it was by no means conclusive. It was quite possible that [Rabbi Moshe] had used the Name of Writing to make a copy for himself, and then transcribe from his own copy. He would therefore have a primary text, and it would be just as if he were copying it from an ancient manuscript.

But then I discovered something new there. The disciples told me that they had seen an old man, whose name was Jacob, who had been a foremost disciple of Rabbi Moshe, and who had been loved by him like

a son. [I spoke to him, and] he called heaven and earth as his witnesses that the Zohar that Rabbi Shimon bar Yochai wrote (The text ends abruptly at this point).

לאשר שוב בעיניו, ועתה ראה בחינה גדולה אשר
בחנתיו לר' משה אם מחוך ספר קדמון יעתיק או
בכח שם הכותב יכתוב, והבחינה היתה שימים
רבים אחרי כתבו לי קונטרסים גדולים ורבי' מהוחר
גנותי לי א' מהקונטרסים ואומתה לו כי אבד ממני
ואחלה אח פניו להעתיקו לי שנית ויאמר לי הראני
נא אחריה קונטרס אשר לפניו וראשית הקונטרס
אשר יבא אחריו ואני אעתיקנו לך שלם כראשון
אשר אבד לך ואעש כן, אודר ימים מועטים נחן
לי הקונטרס מועתק ואגיההו עם הראשון וארא כי
אין ביניהם הפרש כלל לא תוספות ולא מגרעה לא
שינוי ענף ולא שינוי דברים אבל שפה אחת ודברים
אחרים כאלו הועתק קונטרס מקונטרס היתכן בחינה
יוהר גדולה מזו ונסיון חזק מזה, ואסע ממאליבידה
ואבא אל העיר שולישולה ואוסיף עור לחקור על
הספר הנזכר אל החכמים והתלמידים ועדיין
מצאתים חוקים זה אומר בכה וזה אומר בכה,
וכאשר ספרתי להם בענין בהינה ההכח ר' יוסף
הנזכר אמרו לי שאין זה ראיה כי נובל לומר שטרם
נחתו לאדם קונטרס מאשר יכתוב בכח שם הכותב
יעתיקו החזיה ועצמו ולעולם לא יתרוקן ממנו,
אבל יעתיק ויתן יעתיק ויתן המעתיק מספר לספר
קדמון. אמנם נהחדש לי ענין כי אמרו לי תלמידים
שראו איש זקן ושמו ר' יעקב תלמיד מובהק של
ר' משה זה אשר היה אוהבי כנפשו שהיה מעיד
עליו שמם וארץ שספר הוחר אשר חבר רשב"י;
ולא מצאתי בספר השלום זה הדבר.

Taken all together, these facts permit us to draw the following conclusion: The *Midrash Ha-Neelam*, the forerunner of the Zohar proper, was written between 1275 and 1280, probably not long before the latter year, while the bulk of the work was completed in the years 1280–86. After the latter date, Moses de Leon in his various writings mingles a constant proportion of quotations from the Zohar among his other quotations from Midrashim and commentaries. Till about 1293 in particular he appears to have worked fairly intensively on the publication of writings designed to propagate the doctrines of the Zohar. Probably in conjunction with this work, certainly after 1290, he also began to circulate copies of the main Zohar among other Kabbalists. Bahya ben Asher of Saragossa, who started work on his great Torah commentary in 1291, appears to have read certain chapters of these copies of the new Kabbalistic Midrash, which was at first circulated not only under the title “Zohar,” but also as the “Midrash of Rabbi Simeon ben Yohai.”¹²⁰ Probably on the basis of these texts, another Kabbalist, either in the nineties of the thirteenth or at the beginning of the fourteenth century, wrote the *Raya Mehemna* and the *Tikkunim*. In general, there seems to have been no lack of imitations; David ben Jehudah, the grandson of Nahmanides, in his *Maroth Ha-Tsoveoth*, written at the beginning of the fourteenth century, quotes, apart from various authentic Zoharic passages, some lengthy pieces written in the manner of the *Midrash Ha-Neelam* and the Zohar, whose contents show them to be imitations of these two books.¹²¹

In regard to this question all I can say is that after making a close study of Moses de Leon’s Hebrew writings and their relation to the *Midrash Ha-Neelam* and the components of the Zohar, I have come to the conclusion that they were all written by the same man. I am bound to admit that for many years, even after I had become convinced that the Zohar is the work of one writer, I was in doubt on this point. For a long time I searched for criteria which would positively exclude the possibility of Moses de Leon being the author, such as

#5 Major Trends in
Jewish Mysticism
Gershon Scholem

Academics vs. Traditionalists

#6 The Zohar’s Mysterious Origins
Moshe Miller, chabad.org

Topographical deceptions and errors: According to Profs. Gershom Scholem (*ad loc*) and Isaiah Tishby (*Mishnat HaZohar* (English) p. 63 ff.), an analysis of the names of places mentioned in the *Zohar* reveals that its author used spurious place names, since several of the places mentioned "are not mentioned in the Mishna or the *Beraita* or any other place known to me!" (Scholem, *ad loc*) From this he concludes that "the author had never so much as set foot in Palestine and that his knowledge of the country was derived entirely from literary sources. Localities which owe their existence in literature to the misreading of mediaeval Talmudic manuscripts are selected as the stage of mystical revelations. Whole villages are set up on the authority of some Talmudic passage the meaning of which has eluded the author." Scholem brings as his prime proof a place called in the *Zohar* "Kapotkia, which for the author is not the province of Kappadocia in Asia Minor, but a village, apparently in the Lower Galilee, frequently visited by the adepts on their journeys." (Major Themes, *ibid.*)

Language and Grammar: "The Aramaic of the *Zohar* is a purely artificial affair, a literary language employed by a writer who obviously knew no other Aramaic than that of certain Jewish literary documents and who fashioned his own style in accordance with definite subjective

criteria.... Throughout these writings the spirit of mediaeval Hebrew, specifically the Hebrew of the thirteenth century, is transparent.... “

Vocabulary and phraseology: "One frequently encounters mediaeval Hebrew expression, particularly from the language of the philosophers, in Aramaic disguise." (Major Themes p. 165) According to the academics the author also misunderstood certain expressions that he found in his literary sources, and "stretches the meaning of ancient words in an entirely arbitrary fashion and frequently employs them for the purpose of paraphrasing *termini technici*." (Major Themes p. 165.)

Medieval concepts found in the *Zohar*: We will again examine whether these concepts are exclusive to the *Zohar*, or whether they are also found in other ancient sources.

Biographical and chronological errors: "The contradictions and the chronological inexactitudes which appear in connection with the rabbis mentioned in the *Zohar* are the most obvious indications of its pseudo-epigraphic character... The earliest Tannaim and the latest Amoriam are put together, even as members of the same band of scholars..." (*Mishnat HaZohar* p. 58-9) There are also "chronological contradictions and mistakes in nomenclature..." (*Mishnat HaZohar*, *ibid*)

The Responses

1) Topographical deceptions and errors

Scholem (and his student Tishby) cites 18 places in the *Zohar* where a place called **Kapotkia** is mentioned. Scholem argues that no such place ever existed in Israel, and it was never mentioned in Talmudic or Midrashic sources as a place in Israel, but rather as a province named Kappadokia in Asia Minor.

The following is a list of sources where the place Kapotkia appears - in *Targum Onkelos*, *Targum Yonatan*, *Mishnah*, *Babylonian Talmud* and several *Midrashim*! An examination of these sources reveals that none other than Scholem and Tishby were either ignorant of basic sources... or attempted to deliberately mislead their readers.

Targum Onkelos to *Devarim* 2:23; *Targum Yonatan* to *Amos* 9:1 ("the Philistines from Kapotkia" - the land of the Philistines is in the Gaza Strip area, not very far from Lod); *Mishnah Ketubot* 13:10, 11; *Shabbat* 26a, 134a; *Yevamot* 25b, 121a; *Ketubot* 10a, 110b; *Bava Batra* 58b; *Chulin* 47b; *Yerushalmi Yevamot* 38a; *Shir Hashirim Rabba* 7:5; *Kohelet Rabba* 11:1; *Tanchuma Va'era* 13; *ibid. BeHa'alotecha* 1.

2) Language and Grammar

Scholem's lack of sourcing is itself indicative of academic sloppiness at best...

The word from the *Zohar* is in bold; what follows are other sources where the same (or minimally different) expression is used.

Chavaru (*Zohar* II, 72b): Also found in *Targum Yonatan*, *Vayikra* 13:55, 56. Also, *k'chavari* is found in *Bava Kama* 93b; *Chulin* 76a et al.

L'chishu (*Zohar* II, 76a): Similar forms such as *l'chushu* and *ilchisha* are found in Talmud. See e.g. *Yoma* 82b.

3) Medieval Hebrew expressions (Kedari p. 148)

The claim is that Hebrew expressions first used in medieval times were used by the author of the Zohar, showing that it must have been compiled by someone [i.e., Moshe de Leon] during this era. As demonstrated below, many of these expressions are also found in early sources, contrary to the skeptics' claims.

Shituf (Zohar I, 22b, 136 b etc.) This a concept meaning "partnership", in which various gods or angels participate in running the world. Permitted by Torah to non-Jews (as opposed to idolatry), but forbidden to Jews. [Sukka 45b: "Amar lo **Rebbe Shimon ben Yochai**, h'lo kol hamishatef shem shamayim" for exactly the same idea.]

4) Medieval Concepts found in the Zohar (Kedari p. 143)

Another claim of the academics is that concepts found in the Zohar are clearly of medieval origin, and are not found in earlier Jewish literature. This proves, according to the academics, that the Zohar was written at a much later date than the era of Rashbi.

The terms in question are found in many other early sources besides the Zohar...

It must be pointed out in general that this is a very weak proof, for the exact reverse could also be argued - that these medieval works borrowed the terminology of the Zohar, rather than vice versa. Pursuit of this argument is unnecessary, since, in any case, many of the terms in question are found in many other early sources besides the Zohar.

5) Biographical and chronological errors

In general, as anyone who has studied a chapter of *Gemara* knows, the style of the Talmudic discourses is such that sages from different generations are brought together in the discussion.

Where do the Rabbi's Stand?

#7 Shut" Vayichtov Mordechai

נד: ש) גבי הדרדעים, אשר הם קבוצה מעדה מסוימת שאינם מאמינים בזוה"ק, האם מצטרפים למנין?
שינוי חסידות

עלנ ובגדרר אהנת החזרים ונעלחה נקבל האמת מני
שאמרנו כי האמת יורה דרכו דונקדר ומחזר
קפר הזוהר הקדוש, דורחי אדם גדול היה דצאו לידו
הקונטרסים, ומן השמים זכו אותנו להוליא לאור העלמות חכמה
ונה ונעלמה והוא קדר הקונטרסי' על קדר הפרשיו, אך לא חלילה
רשב"י, או רבי אצא, עשו קדר זה הנמלא צדינו כי זה
נעוה וטעוה מפורקס, כעין אותם הסוברים שאנו מאמינים
דבר שאינו, שהחמוד כמו שהוא מסודר אללנו, היה אלל
אברהם אבינו דבר שלא עלה במחשבה אלל עם ה' כושא מושך
הזרע, ואנו תל"י יודעין שלשלה קפר יוחסין על כל התורה
שצנע"פ איך ונה כשחלשלה וצא לדינו מיד לפה אל פה, עד
נעשה ופיי הגזורה

[א] לא (22)

#8 Mishnah Chachamim
R. Moshe Hagiz
(1671-1750)

#9 Igrot Ha'riya v. 2
R. Avraham Yitzchak Kook

תרכו

ב"ה, עה"ק יפו ת"ו, ח' טבת תרע"ד

הגני בזה לגלות את דעתי העניני, ע"ד השאלה: אודות קדושת ספר הזוהר וספרי המקובלים מבאריו ושותי מימיו, שכבר הלכה רווחת בישראל מגאוני הדורות, ראשונים כמלאכים וגדולי וקדושי האחרונים עד דור אחרון, שדברי הזוהר הקדוש הם קודש קדשים, ומקורם מקור מים חיים, של רזי אמונת ישראל הקדושה והטהורה. אלא שע"פ רוב הדברים הם סתומים וחתומים, מפני שאי אפשר לדבר בדברים נשגבים כאלה, כי אם ע"פ משל וחידה, יבינו מהם הראויים לזה כל אחד ואחד לפום דרגיה, וגדולי המקובלים ז"ל ביארו כמה ענינים מרזי קודש הללו, והסבירו קצת, וגם דבריהם הקדושים צריכים תמיד ביאור, מגדולי הדורות וקדושיהם ברוח ד' אשר עליהם. אבל חלילה חוליקי היא לנו, ומוקצה מן הדעת ומן האמונה הטהורה מורשת אבותינו הקדושים מדור דור, לחשוב מחשבת פיגול על קדשי שמים הללו. וכבר נתבררו הדברים למדי זה כמה, וכל הטענות ששתו על הדברים הקדושים שבספרי קודש הללו הושמו לאל, והסכימו על קדושתם וצדקם, ואמתת האמונה שבהם מנאמן לנאמן עד יסוד הלכה למשה מסיני, ואור איתן האזרחי אברהם אבינו ע"ה, ולמעלה בקודש מקדמי עולם מיום היות אדם על הארץ ודבר ד' אליו הופיע. וגאוני עולם וקדושי עליון מוסכמים לכל ישראל, לגדולי הדורות בתורה ובחסידות בקדושה ובטהרה, מסרו נפשם על הלימודים הקדושים של ספרי הקודש הנ"ל, וכן לא ימוש מפניו ומפי זרעו עד דור אחרון, שיופיע אור ד' ע"י משיח צדקנו וכל קדושים עמו, כתקות כל אסירי התקוה, הקשורים באמונת אומן בכל לב ונפש. על כן האיש אשר יזיד לבזות את ספרי הקודש הנ"ל ואת גדולי עולם שעסקו ועוסקים בהם, וידבר עליהם דופי חלילה, דינו פסוק כדין מבזה ת"ח, ואנו חייבים להזהירו בדברים טובים^ב, שיסור מדרכו הרעה, וישמור פיו ולשונו מדבר עונק על גדולי ישראל וקדושת תורתם, שהיא חיי עולם ונשמת תה"ק. ואם אחרי ההזהרה עוד ח"ו יוסיף סרה ויחזיק באולתו, להוציא דבת שקר ולדבר תועה על קודש ישראל לד', הספרים הקדושים הנ"ל, והעוסקים בהם מדור דור, חייבים כל חכמי ישראל לצאת נגדו בקנאתה של תורת אמת מורשה קהילת יעקב, לכבוד קדושי עליון שבכל הזמנים והתקופות מקדם קדמתה, עד דור עני זה דור אחרון, אסירי הגולה המצפים לתשועת ד', על עם ד' ועל כל מעשיו אשר עשה ברב חסדו ורחמיו, כדת מבזה תה"ק וחכמיה ומלעיב במלאכי אלקים^ז, ולהחמיר עליו לפי ראות עיני חכמי המקום שלומי אמונים שופטי צדק, עד אשר ישוב ורפא לו, ויקבל עליו את הדין, וביחוד להחזיק במוסר^א על להבא שלא ישוב עוד לכסלה^ב או תהפך שמאל הדוחה ותהיה לימין מקרבת^א שלו, שלו, לרחוק ולקרוב אמר ד' ורפאתיו^א.

והגני בזה חותם בעתרת שלו וברכה, ובצפיית אורה וישועה לעם ד' הגוי כולו, ולכל ישרי לב חוכי ישועה דורשי צדק ואמת, יראי ד' וחושבי שמו, מעתה ועד עולם,

יום ח' טבת תרע"ד.

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

#10 Mor U'Ktzíya 25

שם. שמצינו שכתב רשב"י בספר הזהר. כצ"ל*. ואני אומר מבואר הדבר למי שרגיל בספר הזוהר שהרשב"י לא כתב כל הדברים שבו, אך כלול וכלול הוא מכמה חבורים שחוברו בזמן הגאונים ובדור שאחריהם (ואולי בימי רבנן סבוראי חובר הספר הקדוש ההוא) כמעט אין לי ספק בדבר זה. וגם יש לידע שהכניסו בתוכו דברים הרבה שאינם מגוף הספר כלל, רק הגהות מאחרונים מאד והמה רבו כמו רבו, ואוכל להכריח ולהוכיח זה בס"ד במופתים חותכים, ואשמת המעתיקים היא. וכבר חברתי בעו"ה על זה חבור מיוחד קראתיו מטפחת ספרים. ות"ל כבר יצא לאור עולם¹².

#11 Shem ha-Gedolim
Chida, p. 253

זהר. עתה מקרוב בא לידי מטפחת ספרים. וראיתי בהעברה בעלמא שעשה פלילות עד שכתב שאינו לתנא אלא לאחרון ופקפק על הגדולות והנוראות אשר בזהר. ולפום ריהטא הייתי תמיה מאד על דבריו בכלל ובפרט ורבותינו אריון דאורייתא מהר"ם קורדוביר"ו והאר"י זצ"ל בעלי רוח הקדש ואשר נגלה אליהם אליהו זכור לטוב ובכל הארץ יצא קום וכקצה תבל מליהם הם נגדו ואחריהם כמה קדישי עליונין. ולכן נראה לי כי גם הרב ז"ל ידע באמת ובתמים ענין הזהר הקדש. אך בקנאתו על כת הארורה שעוברים על כריתות ומיתות ב"ד דתלו עצמם בלשונות הזהר בדברי שוא ושקר לכן הראה פנים לקעקע ביצתם ולומר משום עת לעשות פקפוקים אלו וכונתו לשמים. וה' ברחמיו ידיננו לכף זכות.

"I recently came across the sefer Matpachas Seforim. I noticed - after a brief examination - his astounding assessment that it was not from a Tanna but from later sources and he questions the greatness and awesomeness of the Zohar. I was extremely astonished at his words in general and in particular because of our masters Rav Moshe Kordevero and the Arizal who had ruach hakodesh as well as giloi Eliyahu and knowledge of everything in the world was open to them. Therefore it appears to me that the rav [Yaavetz] knew in truth the nature of the holy Zohar. However in his zealousness against the cursed cult who transgress kares and misas beis din and who base themselves on phrases from the Zohar he felt a need to destroy their basis and to say these criticisms because of Ais La'asos and his intent was pure. G-d in His mercy should judge him favorably."

#12 Shu"t Chasam Sofer,
volume 6, siman 59.

וּמִשֵּׁי שֶׁהָרַב חֲנוּךְ עָשָׂה אֲנִי זָלִיל לֹא שָׁמַעְתִּי וְעַי וְחֹלִי שֶׁחִיר סָרַח
לְעֹלָמוֹ עִ"ד שֶׁאֲנֹחוֹ חֲז"ל רָלִית לְסַמְכָן חֲחֵלָה צֹלִיָן גְּדוּל וְחֹל
חֲאֲסִימָהּ עֲצוּר זֶה הָגַם כְּעֹלָל צִשְׁכּוֹחֶךָ ס' עֲנַסְחָה קַסְרִים לְעַסְרִיעֲצָן
הַמֵּלָא שֶׁס כִּי דָבָר גְּדוּל דָּבָר הַגְּבִיחַ ז"ל צִעֲכִין זֶה הֵלֵא יִשְׁחַוְנֹחַ וְחֹלִי
וְד"ל וְחֹלִי הַעֵם עַל גּוֹף הַדָּבָר שֶׁהִתִּירוֹ חֲז"ל לְכַזֵּצַת צְחֹרָה אֲעֵנָה וְחֵם
שֶׁאֲנֹחוֹ חֲז"ל מִוֹחֵר לְשִׁמְחָה וְעַיִי דְרָכִי הַעֲלָם לֹא הִי' דַּעַת סְרַמְצָן ז"ל
טוֹחַ מִזֶּה עַפ"י הַמִּוֹתֵן הַסְּפֹטוֹ ע"כ הַפְּלִיג צִפִּירוֹשׁוֹ עַל סָקוֹק וְחֹלִי זִקְנָתִי
עִי"ט וְהַעֲגִ"ח צְמוֹקְרִיו סִי קַר"ז הַחֲלִיטוֹ דְדוֹקָא לְשַׁעֲבָר וְלֹא לְסַבָּח עִי"ט
וְהַכֵּלל קוֹטְעֵחַ קֹחִי :

Behold, the sefer Mitpachat Sefarim is found in your neighborhood, from Moreinu HaRav Yaakov ben Tzvi (=the Yaavetz, Rav Yaakov Emden), and you will find there that the prophet za"l said a great thing in this matter, which will cause astonishment in those who see it, and it is sufficient to the wise

#13 Sefer Mei Menuchot 43a
R. Eliezer Lipman Naizatts

וּמַהֲגֵדוֹת חֲז"ל בְּזֵד, הֵנָּה כִּבְר נִוְרַע דְרָכֵם וְיֵל בְּקוֹרֵשׁ לְהַעֲלִים פְּנִימִיּוֹתֵם תְּרַחַּ מְשֻׁלִּים
וּמְלִיצוֹת וְחֲדוֹת כְּהַגְרוֹתֵיהֶם וְיֵל — וּמְדַרְשֵׁי רִשְׁבֵי הַנְּעֻלָּמִים שְׁבֹא בְהֵם הַרְבֵּה מְשׁוּדִין וְרוֹחִין,
דְּנָה יוֹדַע מְדַרְשִׁים אֱלוֹ נְעֻלָּמִים סְפוּנִים וְצִפּוּנִים פְּנִימִיּוֹתֵיהֶם עֲמוֹק עֲמוֹק — וּמֵהֵנָּם
יֹדַע לְכָל יוֹדַע שְׁדִרְבָּה [וְאֹלִי רֹבֵא דְרֹבֵא] מֵאֲמָרִים שְׁבַמְדַרְשִׁים הֵם יֵצְאוּ מִפְּוִת
אֲנָשֵׁי הַדְּרוֹת שְׁאֲחֲדִיו וְנִטְפְּלוּ שֵׁם, וְכֹאשֶׁר בְּפִירוֹשׁ שְׁמַעְתִּי כֵן מִפֵּה קְדוֹשׁ אֲדוּמִי
נֶאֱמַר יִשְׂרָאֵל קְדוֹשׁ דִּי מְכֻבֵּר מִוִּהְר"ד מִשֵּׁה סוֹפֵר וְצוֹקֵל אֲבִיר וְרִי"ט דְקִיק פְּרַעֲשׁוֹרֵנ
שְׁאֲכֵר כְּפִי רַבִּים מְחַלְמִדִּיו, אֱלוֹ הִיָּה יִכְוֹל בִּיד אָדָם לְהַעֲמִיד מְדַרְשֵׁי רִשְׁבֵי עַל
מְדַרְשֵׁן לְבָרֵם מִתּוֹךְ מָה שֶׁנִּתְחַבֵּר אֵלֵיהֶם מִחֲבָטֵי הַדְּרוֹת שְׁאֲחֲדִיו לֹא יִהְיֶה כּוֹל
רַק סֵפֶר קָטָן הַכְּבוֹת כְּאוֹר מְחֻזֵּק דְפִים מְעוֹטִים*).

"And of the haggadot of Chazal in this {meaning demons}, behold it is already known their approach za"l in holiness, to hide their inner meaning within allegory, flowery phrases and riddles in their haggadot, za'l. And the hidden midrashim of Rabbi Shimon ben Yochai in which come many discussions of demons and spirits, behold it is known that these midrashim are hidden, with their extremely deep inner meaning concealed and encrypted.

And also, it is known to all who knows, that many [and perhaps the vast majority] of the statements in those midrashim came from the mouths of the generations after him, and clung in there. And this is as I explicitly heard from the holy mouth of Adoni, Mori veRabbi, the Geon Yisrael, Kedosh Yisrael Mechubad, Moreinu HaRav Rabbi Moshe Sofer, zecher tzadik vekadosh livracha, av bet din verosh mesivta of the holy community of Pressburg, that he said before many of his students: if there were the human ability to establish the midrashim of Rabbi Shimon bar Yochai in their pristine state, to pick them out from that which was attached to them from subsequent generations, its entirety would only be an extremely small sefer, taking up few pages."

#14 Me'ein Omer
R. Ovadya Yosef

צג לנבי ה"דרדעים", זכורני ששאלתי את מו"ר נר"ו, אינני זוכר בבירור אם היה לגבי צרוף למגניין או לקנות ספרי תורה ומזוזות מסופר דרדעי, האם דינו ככופר בדבר אחד מהתורה שפסול. ואמר לי מו"ר שקשה לומר כן, שהרי הזוהר היה גנוז שנים רבות, ואחר שנמצא הם מצאו בו כל מיני קושיות, שלדעתם, מראה סתירה לנאמר בתורה, ולכן אי אפשר לדונם ככופרים. וממילא מובן מדוע נדעזעו רבנו. ולמסקנה אמר לו מו"ר נר"ו שיביא לו את השאלה בכתב. וכנראה כי ראה שהוא מחליף גרסאות במהירות.

#15 Sefer Teshuva
Mei'Ahava

חח זה כתבתי לדעת האיש ההוא שהספר הזוהר כלו קדוש אבל אני אומר הריני נשבע צהורה ה' שצקספר הזוהר כוללו כמה זיופים וקלקולים אשר הוסיפו ועלה אחת מתלמוד צצלי היות להציי ורצא קדוש יותר וכל ספר הזוהר הנה אם אונרו חכוי התלמוד על צרייתא ללא ונתחייא צי ר' חייא ור' אשיעא וואן ימר דנתלחא היא דלמח מעצתא היא וקספר הזה ודאי לאו צר"ח ורצ אשיעא אחור כי כל הדורות ורחש לא זכרו וקספר הזוהר ואלוה לא צהקיץ ולא צחלוס כי הנה אם אונת הדצר שהחצור הזה הוא ונתחא ר' שוענון צר יוחאי אשר ר' יהודה הכשיא קצל גם וונו כווצור צהקדמי הרמז"ס לסקרו יד החזק איך לא זכר את הספר הזה צחצורו ע"ס משכיות או צסום וקוס ואף ר' יוחנן שחיצר תלמוד ירושלמי אינו מוכירו צסום וקוס ורצינא ורצ אשי שחצרו תלמוד צצלי וואה שכים אחר חצור תלמוד ירושלמי, והיו סוף אונוראים ולא שמו רוח צכל התלמוד וקספר הזוהר ורצה צר נחוני שחוצר רצות וסומר עוצ וכיולא צהס הרצה לא זכרו ונחצור רצצ"י גם רצנן קצוראי והגאונים והר"ף והרמז"ס ורש"י ותוס' והרמז"ן והרצ"א והרש"ש והעור, והילקוט שועוני אשר אסף ולקט כל הודקשות והוכילות והצרייתות כלס לא ידעו ולא ראו וונו דצר עד עזה קרו לטלט ואלות שכים ענו ואונרו שאלאוהו וליזיה כנסיה אשר קבלוהו צכנופיה, כוו תלמוד צצלי וירושלמי וז"ל הרמז"ס צהקדמות לקספר יד החזקה אבל כל הדצרים צצגמחא הצצלי חייצין כל ישראל ללכת צהס וכופין כל עיר ועיר וכל ודינה וודינה לכהוג צכל הוננהגות שנהגו חכוי הגורא ולגזור גזירות וללכת צחקנותם הואיל וכל אותם דצרים צצגמחא הקביוו עליהם כל ישראל עכ"ל ויעיין עוד עס ואין אני הלילה ונעיל דופי ופגס צצצוד התחא אלדי ר' שוענון צר יוחאי כי הוא היה ונחסידי עליון אלא אני אומר לאו גישפכא דרצצ"י ועוקתיה חתום עליה ווי שיש לו חלי דעת יגיד בן שהרי נזכרו צקספר הזוהר כוה תחאים ואונוראי שהיו אחר רצצ"י שנים רצות צונקספר והארכתי צזה צונקוס אחר ופי קופרים וופי ספרים כווצור צפי ונעפחת להגאון ווהי יעצ"ץ זלל"ה סגור אונר שחלו צו ידים וזוייפים ומעד את החכס ר' וקס דליון יעיי"ש.

Does It all Matter?

#16 www.kabbalah.info

3) Who Wrote The Zohar, & When?

According to all Kabbalists, and as the beginning of the book writes, *The Zohar* was written by Rabbi Shimon Bar Yochai (Rashbi), who lived in the 2nd and 3rd centuries CE. There are views in scholastic circles stating that *The Zohar* was written in the 11th century by Kabbalist Rabbi Moshe de Leon. This view was contradicted by Rabbi Moshe de Leon himself, who said that the book was written by Rashbi.

In the Kabbalistic approach, the question of **why** *The Zohar* was written is far more important than the question of **who** actually wrote it. The purpose of *The Zohar* is to be a guide for people to attain the origin of their souls.

This path to the origin of one's soul consists of 125 stages. Rabbi Yehuda Ashlag writes that a Kabbalist who has passed these stages and shares the same perception as that of the book's author, sees that its author could be none other than Rashbi.